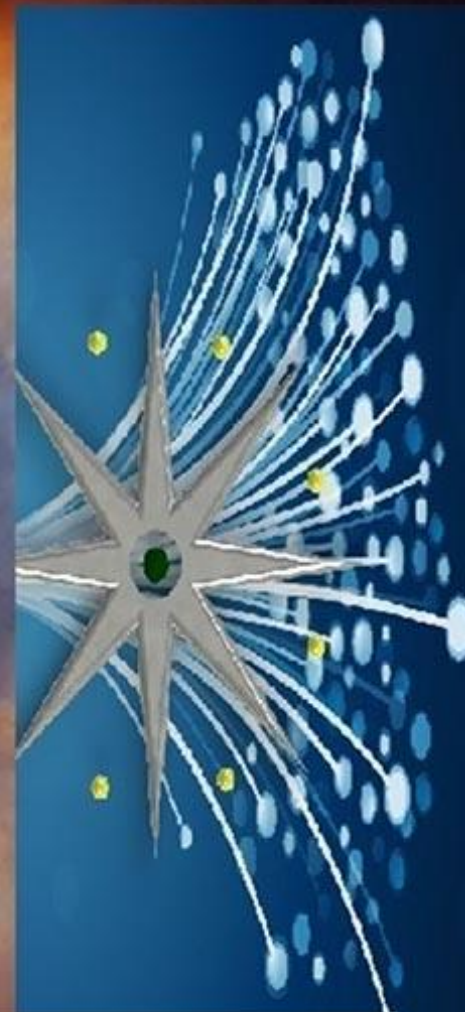

Ο Άνθρωπος-Δημιουργός στην Αθήνα

*Ειδική
Πληροφοριακή Έκδοση*

Δωρεάν Διανομή

Ο Άνθρωπος–Δημιουργός στην Αθήνα

«ΠΟΛΙΣ». Ο χώρος των ανθρώπων-δημιουργών στην Αρχαία Αθήνα ζωντανεύει στην σύγχρονη Ελλάδα.

Κάποτε, στην αρχαία Εποχή, στην Αθήνα υπήρχε ευημερία σημαντική, κανένας άνθρωπος δεν πεινούσε και υπήρχαν σταθερές δομές για να προστατεύουν την πόλη από εσωτερικό ή εξωτερικό εχθρό.

Η Αρχαία Αθήνα ήταν μια πόλη άξια λόγου για να ζει κανείς, μια ζωντανή πατρίδα, όπου όλοι όσοι ήταν ισχυροί στο πνεύμα και κατά την διάνοια συγγενείς, ήθελαν να ζουν.

Στην Αθήνα υπήρχε η Δημοκρατία κατά το πνεύμα, την ψυχή, την αρετή και κατά την καλή πρόθεση των πολιτών για συμμετοχή.

Κάπου μακριά οι τριήρεις ταξίδευαν για να κρατάνε το εμπόριο της πόλης ζωντανό και για να φέρνουν με τα δικά τους πλοία κάθε τι νέο που γινόταν στον χώρο τον Μεσογειακό.

Και μέσα εκεί στον χώρο της Αγοράς, οι Δημιουργοί σκυμμένοι υπομονετικά, πάνω από την τέχνη του ο καθένας, μοχλούσαν να βάλουν ψυχή σε κάθε τι που έφτιαχναν, να είναι καλό.

Η ψυχή της Αθήνας είναι η Εργασία, εκείνου του Είδους που παράγει πάντα κάτι καλό.

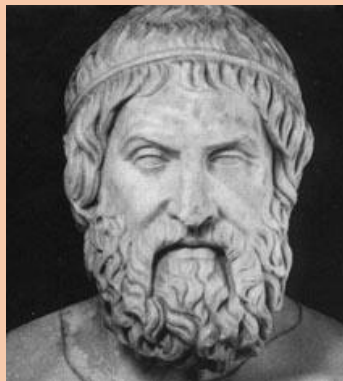
Αν η εργασία είναι αμιγώς πνευματική θα φτιάξει ποίηση, λόγο γραπτό, φιλοσοφία και μουσική.

Αν η εργασία έχει μέσα της και στοιχεία ψυχικά, θα πάρει την χρήσιμη ύλη από το περιβάλλον, πηλό, μάρμαρο, νήμα, ουσίες χρωστικές, μέταλλο, λίθο οπτό και θα δώσει σαν αποτέλεσμα κάτι, που θα είναι σωστό.

Η Πόλις στην Αρχαία Ελλάδα ήταν τίτλος τιμής, που τον απέδιδαν οι άνθρωποι σε μια περιοχή όπου η Εργασία ευημερούσε και πολλαπλασιαζόταν πολύ, οι άνθρωποι έδιναν αξία στον μόχθο τον σημερινό, όλοι αισθανόντουσαν ίσοι απέναντι στον Θεό και όλοι καλλιεργούσαν την ψυχή τους σαν να είναι το πολυτιμότερο αγαθό.

Ίσως, καμία πόλη στον κόσμο, να μην έχει τόσο μελετηθεί όσο η Αθήνα, η πόλη των κλασικών και ίσως ποτέ σε μια πόλη να μην συγκεντρώθηκαν τόσο πολλοί στοχαστές και άνθρωποι πνευματικοί, που έχουν για αυτούς γραφεί έργα πολλά, ερμηνευτικά.

Σήμερα είμαστε σε μια εποχή που οι ερμηνείες δεν είναι αρκετές, θέλει πια ο άνθρωπος να έρθει σε απευθείας επαφή με τις Πηγές του Φωτός.

Ας δούμε λίγο τον **Σοφοκλή**. Ήταν ένα απλό παιδί, που μεγάλωσε στην Αθήνα, χωρίς να δείχνει στα νιάτα του ότι κατέχει μεγάλη τέχνη ποιητική. Ήταν όμως η εποχή που στην πόλη επικρατούσε μια γόνιμη αναταραχή, πνευματική.

Μέσα σε αυτό το κλίμα που παράγει σκέψεις ένα σωρό και είναι γόνιμες, υγιείς και δημιουργικές, κανείς δεν μπορεί να μείνει αμέτοχος, αρχίζει να σκέπτεται και αυτός και αν υπάρχει η έμπνευση για εκείνον, η έμπνευση θα έρθει να τον βρει.

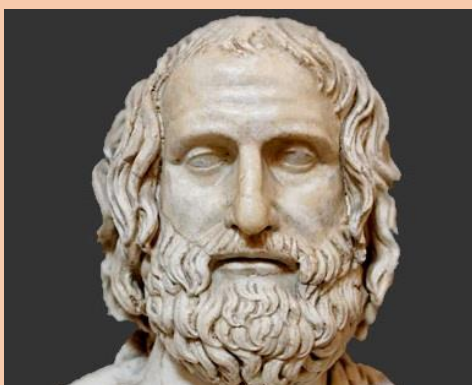
Ο Σοφοκλής βιώνε το αρχαίο δράμα, δεν υπάρχει αμφιβολία για αυτό και σαν από έμπνευση ή θεοσημία, ήξερε πάντα οι ήρωές του πώς πρέπει να αντιδρούν, γιατί ήταν και εκείνος ένας Δημιουργός.

Οι Δημιουργοί στην Αθήνα ήταν εκείνο το Είδος ανθρώπων που ζουν σε επαφή με το πνεύμα και δίνουν στα έργα τους ψυχή. Έκαναν διάφορες εργασίες με διαφορετικά υλικά και κοινό τους γνώρισμα ήταν η αγάπη για την δουλειά και η καλή προσπάθεια να βάλουν μέσα σε κάθε τους έργο, λίγη από την δική τους καλή ψυχή.

Στην Αθήνα γνώριζαν, εκείνη την εποχή, πως η Πόλις είναι ένα Αγαθό που έχουν φτιάξει άλλοι πριν από αυτούς, ένα αγαθό για το οποίο πρέπει να ευχαριστούν τον Θεό που υπάρχει και να εργάζονται καθημερινά για να το διατηρούν.

Αυτή η έννοια της Πόλις, της γήινης πόλης, των ανθρώπων που μοχθούν για να φτιάξουν κάτι ιδανικό, που καταναλώνουν το μυαλό τους, τα χέρια, την δύναμη την σωματική για να δώσουν στα έργα τους λίγη από την δική τους ψυχή, υπάρχει στο έργο του Σοφοκλή.

Και ποιο έργο είναι μεγαλύτερο από το να κτίσει ο άνθρωπος βήμα, βήμα την δική του ζωή, με τρόπο ώστε να είναι ένα έργο αρεστό στους θεούς και εκείνον να τον ικανοποιεί, να του δίνει την δύναμη και το θάρρος να επιχειρεί έργα καλά και να δίνει και την ζωή του αν χρειάζεται για να τα πραγματοποιεί.

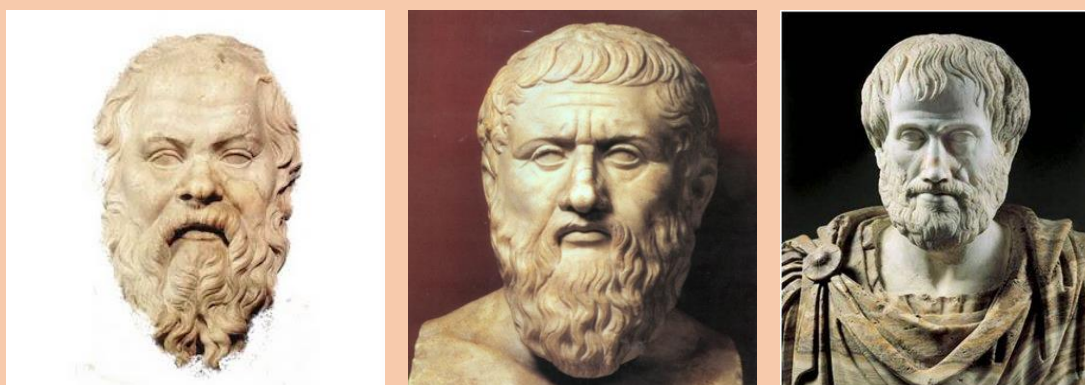

Και ο **Ευριπίδης** έρχεται να προσθέσει, πώς υπάρχει πάντα μια Πόλις στον ουρανό, κατάλληλη για όλους εκείνους που έχουν μοχθήσει για ένα έργο συλλογικό και έχουν παλέψει για

να σώσουν την ψυχή τους από όλους τους κινδύνους που την απειλούν.

Αυτή η Πόλις είναι λαμπρή, είναι το Μέλλον προς το οποίο οδεύουμε όλοι όσοι είμαστε Αγαθοί κατά το πνεύμα, την διάνοια και την εργασία την πραγματική.

Η Πόλις είναι η πνευματική κατοικία πολλών άλλων που έχουν υπάρξει πριν από εμάς και θα γίνει η κατοικία πολλών άλλων που θα υπάρξουν μετά, για αυτό πρέπει να την διατηρούμε προσεκτικά.

Ο Σωκράτης, ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης, έζησαν σε μια αδιάλειπτη σειρά, σαν να παρέδιδε την σκυτάλη ο ένας στον άλλον, ένα μεγάλο έργο για να ολοκληρωθεί.

Και πράγματι έτσι είναι, γιατί μέσα στο ιερό τρίγωνο που δημιουργούν με την παρουσία τους οι τρεις μεγάλοι, υπάρχει όλος ο κόσμος της Ελληνικής φιλοσοφικής σκέψης, που λέει περίπου τα εξής.

Ο άνθρωπος γεννήθηκε για να υπηρετεί το πνεύμα, τότε μόνο είναι ευτυχής, όταν δίνει στην ζωή του την ανάταση την πνευματική και όταν δίνει στην ψυχή του τα έργα που κάνουν αυτόν, ευτυχή.

Αν ο άνθρωπος δεν προσπαθήσει να διδαχθεί μεγάλα μηνύματα και σημαντικά, τότε ο βίος του παρέρχεται φορτώνοντάς τον λάθη μεγάλα, που θα κάνουν πολύ καιρό να απαλειφούν, σε αυτήν και σε άλλες ζωές.

Κενό στην φύση δεν υπάρχει και αν υπάρχει, σίγουρα θα καλυφθεί.

Ο βίος είναι άλλη μια ζώσα ύλη που ο άνθρωπος σαν καλός δημιουργός, έχει την υποχρέωση να της δώσει ουσιαστικό περιεχόμενο και μορφή, να είναι ωραία και να ευχαριστεί αυτόν και τους θεούς μαζί.

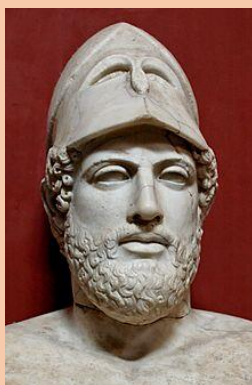
Ο βίος δεν χρειάζεται αμεριμνησία, χρειάζεται εργασία πολλή, ένα μέρος από αυτήν να είναι οπωσδήποτε πνευματική.

Ο άνθρωπος ζει οπωσδήποτε με άλλους ανθρώπους, γιατί μοιράζεται με αυτούς κοινή ψυχή, είναι και αυτή ένα υλικό που το έχει δώσει στον άνθρωπο, το σύμπαν και ο Θεός.

Το υλικό αυτό ο άνθρωπος πρέπει να το φροντίζει και ο μόνος τρόπος για να γίνει αυτό, είναι να το φορτίζει με έργα καλά, είτε ο ίδιος μόνος του να εργάζεται για αυτά, είτε να συμμετέχει με άλλους πολλούς σε ένα έργο κοινό.

Άλλοτε ο άνθρωπος πρέπει να δίνει την έμφαση ο ίδιος να αναπτυχθεί, είναι οι εποχές που μορφώνεται, άλλοτε πρέπει να δίνει την έμφαση στα έργα τα κοινά, που θα τα επιλέξει με προσοχή ποια θα είναι αυτά.

Η ισορροπία η ιδανική θα είναι ο άνθρωπος να έχει την ευκαιρία ο ίδιος να εξελίσσεται πνευματικά, ενώ ταυτόχρονα συμμετέχει σε έργα που είναι για τον ίδιο και για πολλούς άλλους, κοινά, όπως είναι όλα τα έργα που «**Πόλις**» δημιουργούν.

Ο Περικλής από την Αθήνα, είδε και οραματίστηκε ένα έργο κοινό που θα ήταν η ένωση της Πόλις σε ένα κοινό σκοπό, να βάλουν όλοι οι δημιουργοί ό,τι καλύτερο έχουν από πνεύμα, τέχνη και ψυχή και να εργαστούν όλοι μαζί ώστε η

δική τους Πόλις να αποκτήσει ένα σύμβολο αθάνατο, απολύτως πνευματικό.

Έτσι σκέφθηκε τότε και έγινε ο Παρθενώνας, ένα έργο κοινό, που το ένωνε η ψυχή πολλών δημιουργών, καθώς ο καθένας από αυτούς, έδινε ό,τι καλύτερο είχε από την πνευματική του ζωή και την τέχνη του την σωστή, για να αποτυπωθεί στον χρόνο, ένα έργο μοναδικό.

Ήταν η λατρεία τους στην Πόλη, ήταν η λατρεία τους στην θεά, ήταν η αγάπη τους στον Άνθρωπο, που ενέπνευσε ένα τόσο τέλειο έργο, συλλογικό;;

Ήταν και τα τρία μαζί, γιατί ο άνθρωπος πρέπει να εμπνέεται από την πόλη και την κοινωνία, να έχει ακλόνητη πίστη στο στοιχείο το θεϊκό, και μια αφοσίωση στην αθανασία που μόνο η αγάπη στον Άνθρωπο μπορεί να την εγγυηθεί. Τότε, δημιουργεί έργα καλά.

Ο Σωκράτης, σήμερα θα μιλούσε σίγουρα για «**Το σύγχρονο Ελληνικό Θαύμα**», γιατί ήταν άνθρωπος που ζούσε για το μέλλον, με πνεύμα αφάνταστα νεανικό και ήξερε πως στις δύσκολες στιγμές σφυρηλατείται ο άνθρωπος για να δώσει ό,τι έχει από θεϊκό υλικό.

Ο **Πλάτων** σήμερα θα μιλούσε για την «**Αφύπνιση της Ελληνικής διανοίας**», αυτό είναι το έργο το συλλογικό που μπορεί να ενώσει όλες τις πνευματικές δυνάμεις του τόπου μας ξανά, για να δημιουργηθεί κάτι νέο στα θεμέλια τα παλιά.

Ο **Αριστοτέλης** σήμερα θα μιλούσε για τις «**Μορφές της Λογικής στην σύγχρονη Εποχή**», για το πώς ο άνθρωπος πρέπει να έχει την λογική να περιλαμβάνει στην σκέψη του κάθε στοιχείο νεωτεριστικό, που ταιριάζει με τις αρχαίες της δομές και τις φιλοσοφικές της βάσεις τις σταθερές. Γιατί Λογική είναι να ενστερνίζεσαι το νέο και να ανανεώνεις το παλιό, για να είναι αυτά πάντα σε μια δημιουργική μεταξύ τους συναλλαγή.

Ο Σοφοκλής σήμερα θα μιλούσε για «**Τα ανθρώπινα πάθη και η λύτρωση**», γιατί θα έκανε έναν από τους συνηθισμένους του περιπάτους στην Αθήνα και θα διαπίστωνε διαισθητικά, πόσο θλιμμένοι και μελαγχολικοί είναι οι άνθρωποι και πόσο πολύ χρειάζονται τις πνευματικές δυνάμεις που θα τους ενώσουν ξανά σε έργα κοινά.

Ο Ευριπίδης σήμερα θα μιλούσε για «**Τα έργα της διανοίας είναι βάλαμο για την ψυχή**», γιατί εκείνος έβλεπε το φάρμακο και όχι μόνο την γιατροειά. Τα έργα της διανοίας είναι σήμερα το μόνο φάρμακο, για την ψυχή, κατάλληλο για την ασθένεια που κατάθλιψη ονομάζεται και πλήττει την κοινωνία μας συνολικά.

Ο Περικλής, θα αναφερόταν στο «**Συμβόλαιο των Ελλήνων με την κοινή τους μοίρα**», εκείνος, ως της Αθήνας δημιουργός, είχε την ικανότητα να αναδεικνύει τα στοιχεία που ενώνουν τους ανθρώπους, εύκολα θα διαπίστωνε ότι στην σημερινή Αθήνα υπάρχουν οι δυνατότητες και οι άνθρωποι για να γίνουν έργα καλά και η Πόλη να ευημερήσει ξανά.

Και τέλος, όλοι μαζί θα συμφωνούσαν ότι ο Άνθρωπος διατηρεί πάντα την ικανότητά του να παράγει Πολιτισμό και πρόοδο μέσα από αυτόν, αρκεί να έχει τις δυνάμεις για να οραματίζεται και να πραγματοποιεί έργα καλά.

Τα Βιβλία-Δίαυλοι της Συλλογής «Ο Άνθρωπος-Δημιουργός στην Αθήνα»

Το Σύγχρονο Ελληνικό Θαύμα

Εμπνευστής: Σωκράτης

Η αφύπνιση της Ελληνικής Διανοίας

Εμπνευστής: Πλάτων

Μορφές της Λογικής στη Σύγχρονη Εποχή

Εμπνευστής: Αριστοτέλης

Τα ανθρώπινα Πάθη και η Λύτρωση

Εμπνευστής: Σοφοκλής

Τα έργα της Διανοίας είναι βάλαμο για την Ψυχή

Εμπνευστής: Ευριπίδης

Το Συμβόλαιο των Ελλήνων με την κοινή τους μοίρα

Εμπνευστής: Περικλής

Εκδόσεις: Εταιρεία Γνώσης ΛΟΓΟΣ

www.kinoniagnosis.com

1 Μαρτίου 2016

Έτσι συζητούν οι έξι φίλοι, τα βιβλία, είναι ωραίο να τους ακούει κανείς.

Και ακόμα πιο ωραίο είναι να μοιράζεται το στοχασμό τους και να αναβαπτίζεται στα ύδατα της δικής τους αγάπης.

